

MOJA (NE)SAVRŠENA PORODICA

Autor:

Petra Milosavljević

Rečca ne

Isti smo jer smo različiti.

UPOZORENJA:

- Skretanje sa teme i nemogućnost da se držim iste
- Prekomerno korišćenje zagrada i navodnika(„()’’)
- Moja logika
- Čudan smisao za ne-humor
- Mental breakdown za nastavnike i nastavnice srpskog (izvin'te, razredna C:<3)
- Nerazumne reči :3

ZAŠTO RADIM OVO:

- Izgovor da sedim za lap topom
- Ubijam vreme
- Izbegavam obaveze
- Hvalim se kako sam pametna

Početak i konac

Početak je uvek najteži. Dobro, i ne baš. Inače su počeci najlakši, a posle postaje sve teže i teže. Kod mene je, pogađate, obrnuto. Na primer, kod upoznavanja mi je teško u početku, ali se posle oslobodim i mogu da garantujem da sam najnapornija osoba koju ste sreli. Kod pisanja mi je početak takođe težak, jer ne znam odakle da počnem. Neću da budem od onih „Hej! Ja sam ta i ta, imam toliko i toliko godina, takva i takva sam osoba, volim to i to...”. Mislim, nema ničeg lošeg u tome, samo što..ne znam polovinu tih stvari. Mislim, znam kako se zovem ikoliko godina imam, ali ne znam baš kakva sam osoba i šta volim. Jednostavno; pomalo sam od svačega. Što bi se reklo fifti-fifti.

Počeci su mi takođe teški jer kazem dve-tri rečenice i onda mi nešto skrene pažnju (sad možda (a možda i ne) mislite; hmm.. napisala je nekoliko rečenica i još uvek joj ništa nije odvušlo pažnju, jer nije skrenula sa teme). Grešite. (Da li i to treba u zagradi?)

(Grešite). Dok sam pisala ovo, četiri puta mi je nešto odvušlo pažnju. Ne, nije ništa nebitno. To je jedna totalno zapanjujuća stvar... Nešto sa čime čovečanstvo još nije upoznato... (dobro, vidi se da lažem) bubnjevi... to je konac. Jedan običan beli konac sa jorgana. Odlučila sam da ga vučem. Da, da, znam da konac i nije neko čudo. Kada si ja, i radiš jednu stvar duže od tri minuta, to te smori. Onda ti ineka totalno nebitna stvar odvuče pažnju.

Ali, zar to nije dobro? Nešto nebitno, što nikog ne interesuje, napokon dobija priliku! Svoju šansu da zablista kao Sunce (u sred juna. Petkom. U podne. U Africi. I nosiš sve crno. Iako si na venčanju sestre od tetke. Usput držiš mačku za šapu. I to crnu. A neko je uperio lampu u tebe). Dobro, malo sam se izgubila po ovim zgradama, ali moj konac je. Mislim, verovatno nije u zagradi. Inače, znam ja šta sam htela, a i ne moram da vam se pravdam.

Okej, znači, pošto nam napisala ovoliko koliko sam napisala, daj da se napokon predstavim. Ja sam Nezna (već vidim kako mi nastavnica srpskog smanjuje ocenu zbog ovoga). Nije mi Nezna pravo ime, samo sam se šalila. Ali, jaću u ovoj knjizi sebe i svoju neorganizovanu porodicu da predstavim kako ja ‘oću.

Zamisli sad ovu ekipu:

– Mama Nemam (kaže da nema novca da mi da za Pokemonkartice(znam da laže!!))

- Tata Nisam (kažeš mu da nesto uradi, pa ga pitaš „jel jesi” on kaže „Nisam”)
- Stariji brat Neću (kad mu tražiš nešto kaže „neću”)
- Mladja sestra Nemoj (šta god uradiš, ona će da kaže „nemoj”)
- Naravno, ja, srednja sestra Neznam (neodlučna sam i kad me pitaš „hoćeš ovo ili hoćeš ono” kažem „ne znam”)

Delovi različitih slagalica

E sad, od jedne porodice se očekuje da sve svi vole, slažu i poštuju. HA! Ma sigurno! Ko sanja da ima takvu porodicu, džaba mu. Retko koja porodica uspe da bude sve to u svakodnevnom životu. Ne znam za ostale, ali znam da su moji totalno neorganizovani i da niko nema isti ukus. Zamisli kako kod nas izgleda ono tipa porodični odlazak na picu ili na piće, porodično gledanje filmova ili serija, porodični izlet...

Nemoj bi picu samo sa šunkom i bez ičega preko, pila bi cedevitu, gledala bi filmove sa kućicama (bez uvrede kuće, volim vas) koje je gledala 500 puta, i išla bi u neki park sa preprekama.

Neću bi picu sa kulenom i onim ljutim začinima, ceđenu narandžu, gledao bi akcione filmove gde ubiju toliko ljudi da ne znaš da l' je uopšte ostao neko živ na planeti, išao bi u zabavni park (ali to je skupo; tako da ne).

Nemam bi picu jela kući jer je ubeđena da su sve oči uperene u nju (iako je niko nije ni primetio kad je ušla, pa čak ni konobar), pila bi kafu, gledala bi neku romantičnu komediju iz osamdesetih koju je gledala 800 puta i zna svaku rečenicu napamet (čak i završnu špicu), išla bi u neki muzej (da se obrazuju deca, to je opšta kultura).

Nisam bi jeo samo masline sa pice a picu ne bi ni pipnuo, kupio bi sok od borovnice jer ga to podseća na vremena kad smo bili mali, gledao bi neki horor film, išao bi u bioskop da gleda horor film (koji je kući odgledao nekoliko puta da se ne bi uplašio i počeo da vrišti i plače u bioskopu).

Čuvena Neznam bi pojela pola pice, pila bi toplu čokoladu, gledala bi neki crtani za decu ili neki crtani za dečake, najradije bi ostala kući i pokrila se sa tri ćebeta (dok je u duksu, bez čarapa (a jun je)).

Kao što sam rekla, ni jedan ukus se ne poklapa. Tako da je to jedan od razloga sto smo odustali od porodičnih putovanja i aktivnosti. Jedno od gorih putovanja je ono kad smo išli u neki hotel sa 4,8 zvezdica. Kako je to moglo da pođe naopako?

Prvo smo se svadjali oko kofera, slušalica i četkica za zube. Onda kad smo se nakon 3 i po sata smilovali da krenemo, ušli smo u kola: Nemam i Nisam napred, Nemoj i Neću pozadi do

prozora, a ja između njih. Nisam je vozio Nissan, Nemam je bila neka vrsta izveštača („Pazi crveno! Pazi mačka! Jao, vidi; ptica! Pazi, neko prelazi ulicu! Vidi orao! Jao, uspori! Vidi jednorog!” (dobro, ovo poslednje sam izmislila)) Nemoj je brojala koliko je ptica videla (drago mi je da je u jednom trenutku neko jato ptica proletelo iznad naših kola i Nemoj ih nije sve prebrojala jer se zbunila), Neću je gledao u telefon, Neznam (poznatija kao ja) je smišljala neke lažne scenarije u glavi pa je počela da plače. Sve je bilo mirno. Dok se Neznam nije našla pametna da počne da peva. Pitala je svakog iz auta da peva sa njom. Šta se onda desilo?

Mama je rekla – Nemam živaca.

Tata je rekao – nisam naučio tekst.

Sestra – nemoj da si dosadna.

Brat – neću.

Eto po čemu su dobili nadimke. Naša porodica je kao da je neko uzeo po deo iz pet totalno različitih slagalica i stavio u jednu kutiju. Slažemo se kao kad probaš da spojiš dva dela slagalice koja ne idu zajedno.

Posle ne znam koliko smo napokon stigli u taj hotel. Ispostavilo se da smo poneli samo moj kofer (ponela sam mnoge nepotrebne stvari), Nisam je zaboravio novčanik (po običaju), hotel je imao samo nekoliko ocena (a to su verovatno ocenili rodbina i prijatelji). Šta ćeš, morali smo da se vratimo kući. Hm, šta li se onda desilo? Nismo imali gorivo da se vratimo kući. Naravno. Samo je Neću poneo telefon, a nije imao kredit i plus mu se telefon ugasio jer je sve vreme igrao igrice. Onda smo morali da smaramo nasumične ljude da nam pozajme telefon da pozovemo šlep službu da nam odveze auto do kuće jer smo krenulina putovanje bez telefona, novčanika, nemamo gde da prenoćimo, a auto je ostao bez goriva po sred neke ulice (dobro da je okolo šuma) gde niko ne prolazi. Što je ipak bilo loše, jer nismo imali od koga da pozajmimo telefon. Kakva ekipa.

Božićno letovanje

Kako sam se setila tako lošeg naslova? E pa, znate onaj Božićni raspust? Inače za Božić nikad nismo kod kuće, nego kod rodbine (dođemo nenajavljeni, okupiramo televizor, pojedemo veliki deo hrane koju su spremili, spavamo do podneva, ne izlazimo iz kuće i svađamo se). Izgleda da je njima to dosadilo pa su odlučili da za promenu oni dođu kod nas. Sad su poslali poruku da kreću od kuće, a pošto mi nismo naviknuti na ljude u našem prostoru, evo kako trenutno izgleda situacija u kući:

Nemam je počela da dramiti – Jaoj, šta ćemo sad? Kuća nije sređena! Hrana nije spremna! Nisam oprala kosu! Jao, ni obrve nisam počupala! Nisam se depilirala!!

Pa joj je Neću rekao – Ajde nije velika stvar. Ova se u životu nije depilirala. Kad je obukla šorts do prodavnice deca su je gledala i mislila su da je jeti.

Neznam mu je na to odgovorila – Sad ću ja da ti dam jetija; povređeno reče Neznam, još jedna žrtva zadirkivanja ovog surovog sveta.

–Kakva bre žrtva? I čisto da znaš, nisi ti ni u kakvom filmu ili knjizi.

– Reče Neću, ne razumejući da greši.

Nemoj je rekla – Nemoj da izmišljaš. I kakve su ti to šifreod rečenica?

I tako smo se mi raspravljali punih deset minuta. Bitno je da smo na kraju došli do rešenja, mirnim putem i bez upotrebe nasilja. Izgrlili smo se, zajedničkim snagama sredili kuću, napravili jelo za goste, dočekali i ispratili ih s ljubavlju i poštovanjem.

Samo se šalim. Odlučili smo da odemo od kuće bez najave i izvinjenja. Mama je htela da se spakujemo, ali kad se čuo automobil ispred dvorišta, znali smo da je prekasno... Dobro, već zvučim kao da smo u nekom filmu gde je upravo počela apokalipsa pa pokušavamo da se spasimo. Da jesmo, film bi se zvao „Gostinjska apokalipsa”. Da skratim priču, uzeli smo novčanik (ne, nije bio prazan), sve telefone iz kuće (čak i fiksni, pa i onu staru, polomljenu Nokiu iz devedesetih (koju sam grizla kad sam bila mala (što je samo po sebi čudno jer sam rođena tek 2009. (baš se pitam da li su zaposleni u Nokia Corporation-u pomislili na to da će jedna plava dvogodišnjakinja (više nemam plavu kosu a ni dve godine samo ne znam zašto) da pojede desni

gornji ćošak sivo srebrne maske (ne mislim na onu koja se skida nego onu drugu (jeste, pojela sam deo telefona))). Izašli smo iz kuće na zadnji ulaz (da li je ulaz u stvari izlaz ako već izlazimo na njega ili ostaje ulaz?). Dok su gosti ušli u dvorište, stigli do kuće i shvatili da su vrata zaključana, mi smo ušli u auto i odvezli se.

Krenuli smo kod rodbine. Pošto žive blizu, stigli smo za petnaestak minuta. Baš se pitam šta se onda desilo? Ispostavilo se da smo toliko bili u žurbi da pobegnemo od njih da niko nije ukapirao da smo otišli kod njih u goste. Kad nas je videla baba Mirojka (baba koja živi sa njima) počela je da nas psuje i rekla je da mi dolazimo kod njih samo da bismo jeli nešto i trošili im struju. Tako da smo okrenuli automobil i krenuli kući. Kada smo stigli, videli smo da onaj auto još uvek stoji ispred naše kapije, pa smo ipak odlučili da se ne vraćamo kući neko vreme.

Nemam je ponekad zarazno paranoična. Sve vreme je bila ubeđena da nas ovi prate, a onda je i Neću umislio da nas prate pa predložio je da odemo što dalje odavde. Nemoj je, da ne bi bila izostavljena, isto počela da šizi. Pa, šta da rade normalni ljudi (poput Nisam i mene) morali smo da popustimo. To jest, on je popustio, a pošto sam ostala sama morala sam i ja (jer bi me inače izbacili iz auta). Na kraju sam se i ja složila. Ali, otišlo je predaleko.

Oni nas sigurno prate! Znam to! Videla sam njihov auto kad smo stali na crveno! Vozi, vozi! – reče naša paranoična Nemam.

Neću ju je izgleda supportovao – Da! Tata, vozi u drugu državu!!

Onda je i tata Nisam počeo – U pravu ste..idemo odavde.

Ali nismo ništa poneli! Moj meda i jastuk su ostali u mojoj sobi – rekla sam ja, Nezna.

Nemoj je, po običaju, bila protiv mene i rekla ono što uvek kaze – Nemoj da si dosadna.

Pogađajte šta je onda bilo. Naravno, nisu me slušali. Čovek je 'ladno hteo da ode u drugu državu. Dobro je da smo naišli na neku gužvu u saobraćaju, što mi je pružilo savršenu priliku da im održim lekciju. Ali, pošto sam pacifista, nisam mogla da ih prebijem, a ni da upotrebljavam nasilje. Znači da sam morala da održim neki govor. A najbolji način da se održi govor je? Popneš se negde da budeš viši u odnosu na njihili staneš niže u odnosu na njih (da bi se osećao važnijim) ipustiš motivacionu muziku. Pa sam to i uradila. Odvezala sam se, zgazila sedišta da bih se

popela, i mama Nemam se okrenula i pogledala me kao da će da me ubije. Videla sam da nema ničega od stajanja tako da sam u obzir uzela drugu opciju: da budem niže. Čučnula sam dole, pustila motivacionu muziku i rekla

– Zar ćete stvarno dopustiti da vam neko zabrani ulaz u vašu sopstvenu kuću? To je naša kuća! Nemaju oni pravo da nam dolaze u goste! Nemaju pravo da nam stoje ispred kapije pola sata! Možemo da im zalupimo vrata pred nosom! Jer je to naša kuća i oni ne mogu da nam zabrane ulaz u nju! Ko je uz mene?! Reče Nezna književnim govorom uz motivacionu muziku dok je dopirala u srca njene neorganizovane porodice.

– Nisi nam doprela u srca i niko nije uz tebe.

– Rekao je Neću uz zli osmeh dok je slamao srce naše glavne junakinje.

Nakon toga sam se naljutila, stavila slušalice u uši i zaspala. Probudili su me ispred neke kućice. Rekli su da su je iznajmili i da tamo ostajemo nekoliko dana „za svaki slučaj”. Strašno.

Znači, tamo smo bili oko 5-6 dana i plus Božić. Ja sam to doživela kao neko letovanje, jer sam sešetala (do prodavnice i nazad), postetila sam neka divna mesta koja nisam nikada pre (prodavnica markera i hemijski u boji), našla novog prijatelja (narandžasta mačka), i baš sam uživala (jer sam spavala do podneva dok sam grlila kesicu čipsa).

Nema baš neke logike da idemo na letovanje u januaru, i to za Božić, ali šta ćeš kad imaš neorganizovanu porodicu koji bi uradili sve samo da ne bi primili goste u kuću.

Dan ili dva posle Božića smo se vratili kući. Nemam je još uvek bila paranoična i bila je spremna da se kladi u sve pare koje ima (to jest „Nema” hehe) da ovi još uvek stoje ispred naše kapije.

Užas.

Budalan, Budala i četiripolovine ključa

Pre dva minuta, ja sam sedela u svojoj sobi i jela nešto, pa se neka budala našla pametna i upala mi u sobu. Mislim da bi neka bandera koju su srušili nežnije otvorila vrata. Ta budala je bila, pogađajte, moj brat Neću. Pošto je reč „budala" u ženskom rodu, (a Neću je muško) mogla bih da promenim rod imenice „budala". Tako da bi to bilo; budalan.

Savršeno.

- Zaključaj vrata!
- Uzviknuo je Budalan Neću, sa uplašenim izrazom lica.
- Ozbiljan sam! Zaključaj!
- A što?
- Slomio sam lava lampu.
- Mi imamo lava lampu? Zar je nisam ja slomila kad sam bila mala?
- Jesi, zato je mama kupila novu.
- Kako ja nisam znala za to, upita Nezna sa zbunjenim izrazom lica.
- Zato što je to trebao da bude poklon za onu malu.
- Aaaa... Sad shvatam.
- Zaključaj vrata!

Stavila sam natpis na vrata gde je pisalo „Šu, nisam tu (rimuje se). Otišla sam na toplu čokoladu. Vrata zaključavam zbog bezbednosti i zaštite od paukova i pataka (ako su vrata zaključana ne mogu da uđu). Sva prava zadržana". Zaključala sam vrata.

- Koja prava? I kakav ti je to natpis?
- Upita Budalan Neću, dok je radoznalo gledao.

- Ajde prestani.
- Prekinu je Budalan Neću, bez imalo poštovanja.
- Kakvo poštovanje?
- Nego, što si došao kod mene u sobu? Imaš svoju.
- Imam, ali tvoja je bolja.
- A kako to?
- Bukvalno imaš kuću u sobi.
- Nerazumno.
- Imaš kupatilo, kuhinju, spavaću i dnevnu sobu, čak biblioteku i game room!
- Sigurno, reče Nezna sa nevericom u glasu.
- Imaš sobu gde su ti WC šolja, tuš kabina, lavabo, kontesa i veš mašina koju ne znaš da upališ. Onda, imaš sobu sa frižiderom punim hrane, onom radnom površinom, rernom, tosterom, šporetom, sudoperom, mikrotalasnom, nekoliko tanjira, čaša, šolja, kašika, viljušaka, noževa, i fiokama u kojima imaš sve i svašta! Supe iz kesice, začine, šećer, so, voće, povrće, cedevitu, toplu čokoladu iz kesice.
- Dobro, ukapirala sam, ostani.
- Hvala ti!
- Reče Budalan Neću sa osmehom na licu i srećom u duši. Ali nije ni slutio da će se njegova sreća tako brzo ugasiti.
- Moilim?
- 500 dinara.
- Šta?! Brat sam ti! Ma daj!
- Dobro. Ako se ne budeš drao na mene non-stop, kao i inače.

– Može!

– Budalanova sreća se vratila, ali on nije imao pojma koliko je Nezna naporna.

– Znam da si naporna, ali bolje mi je to nego da me mama ubije.

Izvinjavam se ako sam previše pisala ko je šta rekao. To je pošto mi pisanje scenarija ide bolje od pisanja knjiga. Mama je stigla posle nekih pola sata. Dok nije došla, Budalan Neću i ja smo pravili piknik na terasi. Čija li je to ideja bila... Pa da, moja.

– Eej, hoćeš da pravimo piknik?

– Ne smem da izađem. Šta ako mama naiđe?

– Ma ne ispred, nego unutra.

– Stvarno?

– Da.

– Ali... U stvari.. Može, imamo sve što nam je potrebno.

I onda je skinuo ćebe sa kauča, pa je hteo da ga ispruži.

– Alo, šta bre radiš, upita Nezna zaprepašćeno.

– Pa stavljam ćebe.

– Na laminat?

– Da?

– Pod jedan, vrati to ćebe na kauč i uzmi korpu za piknikkoja je ispod kreveta.

– Ali ćebe...

– Imam ćebe u korpi.

– Molim?

– A pod dva, nećemo na pod.

– Pa gde ćemo?

– Na terasu.

– Ti imaš terasu?!

– Imam. Ajde uzmi tu korpu da se spakujemo.

Uzeli smo korpu za piknik, izvadili ćebe, i u korpu stavili: toster, rezani tost hleb, pakovanje rezanog kulena, teglu ajvara, teglu kiselih krastavaca i ~~tetrapak-soka~~ *sok iz tetrapaka je nezdrav* flašu vode, pa smo vratili ćebe u korpu. Onda smo se popeli na terasu.

– Zašto je ovo obloženo travom..?

– To je otvoreno u zatvorenom, iliti priroda u sobi

– Ovo je terasa, ne soba.

I tako smo mi uživali u terasnom pikniku sve dok... Nismo čuli da mama Nemam dolazi. Srce je stalo i meni i Budalanu Neću, pa smo brzo ušli unutra i zaključali vrata koja vode do terase. Ja sam otključala vrata svoje sobe da se javim mami Nemam, ali u tome me je sprečio moj brat Budalan Neću. Rekao je da će, ako izađem iz sobe, mama da nas vidi i da će oboje da nas ubije.

– A daj bre! Samo hoću da pozdravim mamu!

– Ne! Razotkrićeš nas!

Pa je Neću ponovo zaključao vrata, što se meni ni malo nije svidelo jer sam htela da pozdravim mamu. I tako smo se mi svadjali, ono „Da!“ i „Ne!“. Dok smo se svadjali oko ključa, slučajno smo ga polomili.

Divno.

– Budalo! Šta si to uradila! Kako ću sad da izađem odavde?!

– E pa, Budalane, tvoja je ideja bila da ne otključavamo vrata. Eto ti sad tvoja zaštita od mame.

– Nisi morala da vučeš ključ! Šta ćemo sad da radimo?

– Možemo da izađemo preko terase. Ja idem.

– Ne! Mama će da nas vidi!

– Ajde odluči se šta hoćeš. Znači prvo kao „neću da izađem pa onda hoću da izađem pa ipak neću“. Biraj. izlaziš, ne izlaziš?

– Ne.

– Dobro, baš me briga.

Ustala sam i otključala vrata terase. Sad se naravno našao pametan onaj Budalan Neću i opet počeo da se svađa sa mnom.

– Ne izlazi! Mama će te videti!

Okrenuo je ključ (zaključao vrata) i jako ga je povukao (da bude siguran da neću da nas razotkrijem). Sad na osnovu naslova zaključite šta se desilo. Što bi rekla moja nastavnica geografije: „pitanje za million dolara“. 3, 2, 1... Evo ga tačan odgovor: ključ se polomio na pola! Ko je pogodio, neka upiše svoje ime na ček.

Dobro, šalim se. Nemam ček, ne znam kako funkcionišu ti čekovi, a nemam ninovac. Uglavnom, ključ se polomio na pola, a Budalan Neću i Budala Neznam su bili zatvoreni zajedno.

Super.

Da ne misliš da sam Drama Queen, sad ću da ti objasnim u čemu je problem. Neću i ja imamo odnos kao većina braće i sestara, što znači da se ne podnosimo duže od sat vremena.

Preskočiću rat koji smo vodili Neću i ja, a i onaj mamin vrisak kad je videla još jednu slomljenu lava lampu. Da te poštedim skoro gušenja od smeha mom bratu i meni; oboje smo kažnjeni. A gospođica Princeza Nemoj je dobila MOJU kartu (koju sam JA dobila na nekom takmičenju) za avantura park na Zlatiboru.

Desno gore i gore desno

Neću i ja smo kažnjeni (kapiram da je on, ali što ja?!). A koja je kazna? Zatvorena sam u svojoj sobi sa bratom (bez telefona), što nama i nije neki problem jer mi je soba lepo opremljena. On je igrao igrice na lap topu, a meni je dosadilo da ga gledam. Otišla sam do police i uzela jednu od svojih dvadeset-petak rubikovih kocki.

Za one koji se ne razumeju , „dvadeset-petak” je tačno između dvadesetak i tridesetak. Između 20 i 30 je broj 25. „Dvadesetak” se odnosi na broj dvadeset, „tridesetak” se odnosi na broj trideset, a „dvadeset-petak” se odnosi na broj dvadeset pet (još jedan razlog da mi nastavnica srpskog smanji ocenu).

Sela sam na krevet i obrnula jedan krug. Onda se Neću naglo okrenuo ka meni i rekao (to jest upitao, izvin'te, pisarska greška).

– Jel ti to držiš rubikovu kocku?!

– Da. Imaš nešto protiv?

– To je čisto zlo!

– Molim, upita Nezna sa nevericom i iznenađenjem u glasu. Šta fali rubikovim kockama?

– Čekaj, ti uživaš u tome?

– Pa da. Zar bih ih imala punu policu da ne uživam u tome?

– Stavi neku zavesu preko te police.

– A zašto?!

– Neću da ih gledam! Imam traume...

– A da nije ono kad smo bili mali a ja sam te gađala kockom? Tad smo bili kod baba Mirojke. Imala je zastakljenu kolekciju rubikovih kocki...

– Nije zbog toga..

I onda smo ćutali dvadeset-petak sekundi. Tišina je bila duboka, mračna i vlažna (otprilike kao da iskopaš rupu u planini prekrivenom snegom al' ne u samo u snegu nego kroz snež u planinu), sve dok Neću nije razbio tu tišinu (kao ja lava lampu kad sam bila mala). Presekao ju je na pola (otprilike kao da platinu odsečeš vrh. Fun fact: u geografiji je to visoravan (razlog da mi nastavnica geografije upiše 5), a u mojim očima bezobrazluk).

– Nećeš da me pitaš šta se desilo?

– Šta se desilo, upita Nezna s ravnodušnošću i nezainteresovanošću u glasu, duši, srcu i činiji od čipsa.

– Ne bih da pričam o tome...

– Ne moraš.

– Ne, ne, evo. To mi je bilo na završnom ispitu.

– Molim?

– Pošto me je video da prepisujem, hteo je da me obori.

– HAHA, podrugljivo se nasmejala Nezna svom tupavom bratu, poznatijem kao Neću. Mama će da te ubije.

– Neće. Nastavnik mi je dao dva meseca da naučim da slažem kocku ako hoću da upišem srednju školu.

– A zar ti nisi druga godina ili tako nešto?

– Komplikovano je... bitno je da moram da naučim da slažem kocku do srede, što je za tri dana, a ti si me podsetila na to tako što si se nedužno igrala rubikovom kockom dok sam ja igrao igrice.

– Aha, lepa ti je priča.

– Hvala.

– Aj idi sad uživaj u svojim, to jest MOJIM igricama.

– Dobro.

Uh bre, kakva ekipa. Dva zebrašnita.

– Zebrašnit? Šta ti je to?

– A što mi ti čitaš dnevnik, a?

– Ovde je dosadno.

– Seti se da je ovo moja soba i da bez problema mogu da te izbacim ako nastaviš da me nerviraš.

– Nisam ja kriv što nemam šta da radim.

– Idi uči za koledž.

– Jel ti uopšte znaš šta je koledž?

– Ne...

– Onda ćuti. Sad mi kaži šta je zebrašnit.

– To ti je isto kao zabušant, samo što sedi na krevetu u odelu zebre dok jede šnit tortu.

– Jel to sarkazam?

–Nije.

– Kakva ti je to logika?! To nema smisla!

– Ej, moja logika nije nelogična.

– To još više nema smisla!

Onda je počeo da mi priča o svom bivšem nastavniku I njegovim shvatanjima života. Nakon pola sata slušanja o tome, zaključila sam da mi je totalno nelogična logika mog brata: kaže da mu je nastavnikova logika logično nelogična (izvinite ako sam vam malo povredila mozak svojim rečima, nije mi bila namera <3)

– I zbog toga deci treba krema za zaštitu od sunca, a ne krema za sunčanje!

– Dobro bre, aman, shvatila sam. Nemoj da ja tebi počnem da pričam o svojim teorijama zavere.

– Čuo sam svakakve. Od mame, nastavnika, komšije Steve, baba Mirojke...

– Ali nikad nisi čuo nijednu moju.

– Nije je briga.

Na osnovu ovoga može da se zaključi da je Neću na završnom prepisivao iz srpskog.

Nakon dva sata nas je smorilo sve što možemo da radimo u MOJOJ sobi: video igrice, žmurke, rat gumicama za kosu (jeste, lepo ste pročitali, i ne, nije štamparska greška. Organizovali smo rat (što i nije neko čudo ako se u obzir uzme kakve smo budale i koliko mesta imam u sobi)).

Da skratim spisak i priču, nismo imali šta da radimo. Zato smo počeli da buljimo jedna u drugog. Jeste, nije: jedan u drugog (on i on (muški rod jednine)), jedna u drugu (ona i ona (ženski rod jednine)), jedno u drugo (ono i ono (srednji rod jednine)), jedni u druge (oni i oni (muški rod množine)), jedne u druge (one i one (ženski rod množine)), jedni u druge (ona i ona (srednji rod množine)). A ovo je ON i ONA (mislim, može da bude „jedna u drugog”, i može da bude „jedan u drugu”, ali nema veze).

Dobro, nebitno, da ne skrećem sa teme (ponovo). Sve čega smo mogli da se setimo nam je dosadilo ili je već bilo dosadno. Kao što sam rekla (jeste, rekla. Ja naglas čitam dok pišem (znate ono kao prvaci kad pišu? Ono: „biiiiiii... oooOOoo.... *pauza* jeeeeee... dn.. oooOOOOOooooom... jeeeeee.. d... aaaAAaan... *pauza* deeeEE... ooooOO... sl.. oooooo.... mlj... eeeeeEEen... oooog... st... aaaaaa.. k.. *pauza* l.... laaaaaAaaaaAaaaa...”). Eto, sad se prisetite svojih mladih dana (?). Daću vam (ili ti?) neki minut dok ja odem u vecu.

...

.....

Ajde, priseti se, slobodno.

....

PRISETI SE!

:C

Dobro, kako 'oćeš.))

Dobro, opet skrećem sa teme. DA PONOVIIM: ~~gledali~~ gledali buljili smo jedna u drugog. Onda sam odlučila da ga naučim da slaže rubikovu kocku. Evo kako je to teklo:

– Brzo! Gore! Ne to gore, drugo!

– Dobro... Čekaj, odakle ti pravo da se dereš na mene? Stariji sam!

– Sad! Desno gore! Gore desno! Desno gore, gore levo, desno gore, gore levo, desno gore, gore desno, desno dole, gore desno, desno dole, desno dole!

– Uspeo sam!

– Jeeeeej!!

E sad, može (a i ne mora) da se nađe neko pametan da se buni u vezi mog „gore desno” i „desno gore”. E pa baš me briga.

Strelica dve tačke veliko slovo c

Kad je prošla naša njegova kazna (jeste, naša njegova; oboje smo kažnjeni a on je kriv), otišla sam kod mame Nemam da je malo nerviram jer nisam ceo dan. Otišla sam do nje, a u rukama sam držala knjigu „Astrofizika” (jeste, imam knjigu o Astrofizici, da, pročitala sam je nekoliko puta, i ne, nisam razumela više od polovine). Što baš tu knjigu? Zato što skoro svaki dan idem po kući i čitam tu knjigu (sigurna sam da se svima smučila). Znači, otišla sam do mame zvane (rimuje se hehe) Nemam, a u rukama sam držala tu knjigu. Taman sam počela da čitam a ona mi je rekla:

– Nemam vremena sad, vidiš da kuvam.

– Ali mogu da ti čitam dok kuvaš..

– Ne! Idi tamo, upašće ti kosa u šerpu!

– Neće.

– Gle! Upade! Jaoj, i šta sad? Ajde idi smaraj nekog drugog.

Ništa od toga. Otišla sam kod tate Nisam koji je bio napolju (što sam dalje od kuhinje, to bolje) i pušio cigaru. Onda sam (po običaju) stala pored njega i rekla:

– Pušenje ubija. Duvanski dim šteti ljudima u Vašoj okolini. Deca se ugledaju na Vas. Deca pušača najčešće i sama postaju pušači.

Nije obraćao pažnju na mene jer je gledao u telefon i igrao neku farmu. Namrštila sam se i otišla do sestre Nemoj.

– Zdravo, draga sestro!

– Šta hoćeš?

– Zagrljaj!!

– Ne! Ti ne znaš da grliš! Prošli put si me zamalo ugušila!

– Samo sam htela da osetiš koliku ljubav osećam prema tebi, reče Nezna s ljubavlju svojoj sestri.

– Ti me ne voliš, samo se praviš. I to samo kad ti treba nešto ili hoćeš da me smaraš.

– Pojma nemam o čemu pričaš. Sestra si mi, naravno da te volim.

– Ne, ne voliš me.

– POVUCI REČ!

– Nemoj da se dereš!

Ni od toga nema ništa... Šta da kažem, provalila me je (jeste, ne volim rođenu sestru). Sledeći na spisku je bio moj brat Neću, ali smo se posvađali jer smo predugo bili zatvoreni zajedno. On ispada, tako da mi preostaje baba Mirojka koja je ljuta na nas i rekla je da se ne vraćamo kod nje. Mada... Zaboravna je ona. Mislim, stara žena, nije ona kriva, ali ipak...

Ma nije me briga, svejedno ću da odem kod nje. Imam ja pravo da volim (to jest nerviram) svoju babu. Pošto živi u gradu pored, nisam mogla peške do nje. I zato sam... Iskoristila svoje super moći da prizovem svog pegaza koji ima kuću na zvezdi Rigel (jeste, ta zvezda postoji). Moj pegaz je doleteo do mene i doneo mi buket cveća. Zajedno smo otišli u nezaboravnu avanturu koja će mi zauvek ostati u srcu.

Šalim se. Otišla sam autobusom koji je sve vreme škripao (urezalo mi se u mozak).

Kad sam stigla do kuće u kojoj živi baba Mirojka sa mojom tetkom i ostalom ekipom, pokucala sam na kapiju (jeste, pokucala na kapiju. Zašto?)

1. Kapija je granica između ulice i dvorišta
2. Kuća je unutar dvorišta
3. Kapija je zatvorena
4. Nema nikog u dvorištu
5. Ne smem da uđem nepozvana jer će neko od komšija da me prijavi (ionako me ne vole)
6. Nemam kredit da ih pozovem da izađu
7. Imaju bebu u kući pa ne smem da se derem

8. Da, imaju zvono, ali je ono na kući (jeste, zvono na kući koja je u dvorištu)).

I šta ja sad da radim, majke ti? Pa da, da pokucam na kapiju (možda neko misli da je to užasna ideja, ali me nije briga, a i prekasno je, jer sam već pokucala na kapiju). Lupala sam, i lupala, ali niko nije izašao da mi otvori. Onda sam lupala još jače, ali JOŠ UVEK niko nije izašao. Na kraju se njihovim komšijama to izgleda smučilo pa su izašli da me pitaju što im lupam na kapiju. Rekla sam da ‘oću da uđem (jeste, ‘oću). Onda sam malo (dobro, malo više od više od malo) njih nervirala i objašnjavala kako mi je sveska pala iza radijatora (jeste, sveska mi je pala iza radijatora). Izgleda da sam ih naljutila (misija uspešna.) pa su pozvali moju tetku preko telefona da izađe da me pokupi sa ulice (opisali su me kao prosjaka>:C). Tetka je rekla da radi i da sam džaba dolazila jer niko nije kući.

Lepo.

Ništa, morala sam da se vratim kući. Problem je: nisam imala pare za autobusku kartu (jer sam mislila da su kući i da će oni da mi daju neke pare jer me „vole”, a nisam ni ponela za autobus (opet zvučim kao prosjak)).

Uglavnom, sprijateljila sam se sa kućetom komšije sina muža sestre muža ćerke majke mog ujaka i majkom jedne devojke kojoj je majka sestra sina rođenog brata oca oca moje sestre od strica.

Nerazumno?

Da malo uprostim: sprijateljila sam se sa kućetom komšije nekog kome su roditelji muž sestre čoveka kome je žena ćerka majke mog ujaka (baba sa mamine strane, to jest mama moje mame) i mame devojke kojoj je mama ćerka rođenog brata dede moje sestre od strica.

Još uvek?

Sprijateljila sam se sa kućetom komšije osobe kojoj su roditelji muž sestre muža moje mame i neka žena koja je rođena sestra sina mog dede.

Znači: sprijateljila sam se sa kućetom komšije osobe kojoj su roditelji muž sestre mog tate i sestre sina mog tate.

To jest': sprijateljila sam se sa kućetom osobe kojoj su roditelji muž moje tetke i moja tetka. Sprijateljila sam se sa kućetom komšije sina mog teče i moje tetke.

Da zaključimo: sprijateljila sam se sa kućetom komšije mog brata od tetke. Nego.... Što je ovo bitno...? Dobro, htela sam da kažem da sam se sprijateljila sa tim kućetom i da sam krenula kući. PEŠKE (jer nisam ponela novac, pa nemam novac za bus, a nemam kredit, a nemam ni novac da uplatim kredit pa da pozovem tatu da dođe po mene).

Onda sam se iznervirala jer sam zaboravila novac pa sad moram pešaka da se vraćam kući. Bila sam ljuta na:

- Tatu Nisam (nisam se zabrinuo za sopstveno dete). Nije ga briga da se zapita gde sam (jer je prezauzet igranjem farme)
- Brata Neću (neću da se pitam gde mi je rođena sestra). Nije se zabrinuo za mene (mada, posvađali smo se tako da ipak imam razumevanja za to)
- Mamu Nemam (nemam vremena da se brinem gde mi je dete jer kuvam)
- Sestru Nemoj (nemoj da me podsećaš da moja sestra postoji)
- Tetku, baba Mirojku i ostale u kući (nisu kući)
- Sebe (jeste, ljuta sam sama na sebe. Neću više da pričam sa sobom odnosno njom jer sebe neću da prihvatim kao deo sebe dok sam u svađi sa sobom! (nek' patim malo (ona druga ja sa kojom ne razgovaram (jer sam u svađi))))

Tako sam se ja durila i ljutila dok sam hodala kući. Sve vreme sam se mrštila i izgledala otprilike ovako

>:C

Kutija od lišća puna crepova

List se sastoji od lisne osnove, lisne drške i lisne ploče (nadam se da ću zbog ovoga da dobijem peticu iz biologije). Kutija se sastoji od mnogo slojeva kartona. A od čega se pravi karton? Od papira. A odakle dobijamo papir? Papir se (uglavnom) pravi od drveta. A odakle nam lišće? Pa sa drveta. Vidiš kako je sve povezano? Dvema dugačkim providno-crvenim nitima (dve niti da bi planeta Zemlja bila obavijena sa oba dve strane (kao Novogodišnji paketić)) (providno-crvena; crvene je boje ali ti to ne vidiš jer je providna i treba ti veća dioptrijska).

Da zaključimo (ioako sam tek počela): kutija na neki način može da bude od lišća. Ne veruješ mi, a? Ajde, evo ovako: kutija se pravi od slojeva kartona koji se pravi od slojeva papira. Ali, šta ako umesto slojeva papira ja stavim slojeve lišća? Onda tako napravim karton od slojeva lišća, „lisnati karton”. Dalje; uzmem malo više od nekoliko lisnatih kartona, spojim ih (zalepim ili zašijem ili tako nešto) i tako nastane kutija od lišća, to jest lisnata kutija (što me podseti na lisnato testo, od čega sam ogladnela).

Kakve onda ima veze onaj crep u naslovu? Ovako: znaš ono u crtaćima (ne znam da li to važi u pravom životu), ona četiri glavna elementa- voda, zemlja, vatra, vazduh. Lisnata kutija (kutija od lišća) je u timu sa zemljom i vazduhom, a crep sa vodom i vatrom.

Zemlja- u zemlju se posadi drvo, pa drvo poraste, a sa drveta padne list od kog je napravljen lisnati karton, od koga je napravljena lisnata kutija.

Vazduh- vetar oduva neko lišće sa drveća pa ja to lišće pokupim (da, vetar JESTE povezan sa vazduhom jer se vetar sastoji iz velikih pokreta **vazdušnih** masa)

Voda- dobro, prvo da definišemo definiciju reči „crep”. Kao što kaže Wikipedia (najpouzdaniji sajt za saznavanje informacija na internetu (jer svako može da uđe i napiše šta god hoće)) : „Crep je vrsta krovnog pokrivača koji se obično pravi od gline”. E sad, odakle nam glina? „Glina je plastični poluvezan sediment (sediment- materija izvađena iz vode) nastao dijagenozom (vezivanjem) mulja, petiljskog materijala (pojma nemam šta to znači) transportovanog vodom i istaloženog u **vodenoj** sredini”. Znači, iz vode dolazi glina od koje je napravljen crep.

Vatra- Kad se crep oblikuje, on se uglavnom suši na vazduhu, a zatim se peče na temperaturi od 1200 °C. To je... mnogo vruće.. Vatra je takođe vruća tako da je u suštini to to.

Eto, sad vidiš da je sve povezano. Sve osim mog telefona na svetski sistem umreženih računarskih mreža koji je transformisao način na koji funkcionišu komunikacioni sistemi (nemam internet).

I šta ja sad da radim? Šta da radim kad nemam internet već nekoliko dana? Taman sam izašla iz kazne, roditelji su mi vratili telefon, kad ono PUF. Nestane internet. Gore mi je da imam telefon, a da nemam internet, nego da imam internet a nemam telefon. :C

Dobro, nebitno to, da se vratimo na priču o onome od malo pre.

Znači, sad kad imamo kutiju od lišća, fali nam još da ubacimo crepove u nju. Njih pravimo od gline, koju nalazimo u vodi (oni su verovatno mislili na more, okeane i tako nešto, ali ja to trenutno nemam tako da ću upotrebiti baru iz dvorišta). Nikada nisam ni takla glinu, tako da ni jedan moji čulni organ je nije osetio. Hajde da se prisetimo koji su to čulni organi!

- Čulo mirisa
- Čulo dodira
- Čulo vida
- Čulo ukusa
- Čulo čujenja (čulo sluha)

Tako, sada kada smo se podsetili koji su to čulni organi, da vam pojasnim na šta sam mislila (mali broj ljudi će da shvati o čemu pričam).

- Čulo mirisa: nikad nisam pomirisala glinu
- Čulo dodira: nikad nisam dodirnula glinu
- Čulo vida: nikad nisam videla glinu
- Čulo ukusa: nikad nisam okusila glinu (jeste, da sam imala mogućnost da budem u blizini gline, probala bih da je pojedem, a ako ne to, onda da je zagrizem.)
- Čulo čujenja: nikad nisam čula glinu

Dobro, sad kad sam pojasnila, da se vratimo na poentu. Ne znam ništa o glini, tako da bi meni ona mogla da bude bilo šta. Kao što smo naučili, glinu nalazimo u vodi, a ja jenemam. Pošto sam ja pametna, uzeću čašu iz kuće, napuniću je vodom, i prosuću je po sred dvorišta (ustvari, u uglu, kod žice). To je voda. Mada.... Imam baru.. nema veze, uzeću glinu iz bare.

Otiđoh tako ja do drevnog mesta gde su se kupale generacije i generacije sivih stvorova koji, onako lebde u nevidljivoj supstanci koja je svuda oko nas, ali je mi ne vidimo, jer je nevidljiva. Ti čudni, sivi stvorovi, oni kao da se odupiru gravitaciji. (da pojasnim onima koji ne razumeju, otišla sam do bare gde su se kupali golubovi.)

Oterala sam ih odatle, i u neku plastičnu kanticu (iz seta za kopanje i igranje u pesku) ubacila neku materiju (Materija je sve što nas okružuje. Materija ne može da se uništi, niti da se niizčega stvori, već samo prelazi iz jednog obila u drugi.) koja mi je ličila na glinu koju nikad nisam videla. Otišla sam da se pohvalim kod mame, ali mi je ona rekla:

– Šta je to?! Jel si ti to donela blato u kuću?! Ko će to da čisti?!

– Mamaaaa..... to je glina, reče Nezna misleći da se mama Nemam šali.

– Izbaci to napolje! Oduke ti uopšte ideja da to uradiš? Za to je sigurno kriv onaj telefon!

– Kako uopšte telefon može da bude odgovoran za moju neodgovornost, upita Nezna, polako gubeći nadu o mogućnosti da se njena mama, a uz to i njen čujuć organ, poigrava sa njom.

– Gle! Ne znaš ni šta pričaš više. Zaboravila si da srpski jezik od korišćenja tolikih skraćenica u dopisivanju sa neznancima. Po ceo dan samo sediš i gledaš u telefon, a što je najgore, kriješ šta radiš! Dopisuješ se sa nekim strancima, a?

– Ma sigurno....

– Eto!! Znala sam! Istina je kad-tad morala da bude otkrivena.

– Sarkazam, pojasnila je Nezna, sluteći da njena mama ni ne zna šta je to.

– Šta ti misliš o meni? Jel ti to ti stranci napunili glavu o tome? Kako su ti roditelji zli i da treba da pobegneš od kuće večeras, nakon što oni legnu?

- A gde ću da živim?
- Pa ne znam, pitaj to tvog neznanca.
- Sad ću, reče Nezna sarkastično.
- Ajde, ostavi taj telefon, ostavi to blato i idi uzmi loptu, igray se kao ja u tvojim godinama.
- Nisam ni takla telefon, na punjaču mi je ceo dan, pravdala se Nezna.
- Pa da, puni se ceo dan, jer si se sinoć ceo dan dopisivala sa strancima.
- Uh, ne, nego je bio kod Nemoj.
- Kakve su to šifre?!
- To je moja sestra...
- Više joj ni ime ne znaš? Jaoj, skroz si ti isprali mozak ti uređaji. Kad sam ja bila u tvojim godinama...
- Jao, ne opet, izusti Nezna jedva čujno, toliko tiho da je to jedva i sama čula.
- U tvojim godinama sam pričala sa svojim roditeljima, I igrala se.
- I igrala se sa loptom...
- Evo, ne znaš ni da pričaš. Padeži, crno dete, padeži. Nije SA loptom, nego loptom. Lopta nije živo biće. Ajde, izmenjaj mi imenicu „lopta” po padežima.
- Molim?
- Evo, ni ne čuje više. To ti je od slušalica. Ogluvela si od njih. Ko šta radi, ona drži telefon i sluša muziku, maksimalna jačina, pa nije to ništa strašno. Mislim, ajde da slušaš što i ostala deca, pa da se malo uklopiš, nego neeee, mora ona da se pravi važna i sluša ko zna šta. Pa da, ko i da zna šta, nikad mi ne daš da vidim šta slušaš i šta radiš. Ja tebi stalno puštam muziku koju ja volim, a ti? Niko ne zna šta radiš po tom telefonu. Hoćeš da ga odnesem na veštačenje, da vidimo sve što si ikada radila na njemu. I slike, i poruke, i muzika, i ovo, i ono, sve. Ajde da gledaš nešto normalno, nego gledaš crtaće. Četrnaest godina imaš, a gledaš crtaće. Kao dete se ponašaš. Kad si

bila manja, ponašala si se kao odrasla, a sad? Što si starija, to si mlađa i te fore, jel da? Ponašaj se u skladu sa svojim godinama. Ponašaj se kao ostali, aman, a ne da smišljaš lažne scenarije po glavi 24/7. Ti ni ne znaš šta to znači, jel da? Ne pamtim kad sam te videla da si radila domaći iz nečega. Mislim, radiš ga ali.... Ne pamtim kad sam te videla da radiš domaći bez slušalica. Jel i ostala deca tako rade? Ugledaj se malo na njih.

– Ostali ni ne rade domaći.

– Pa da, našla si sa kim da se porediš. Budi malo kao deca tvojih godina, stekni neke nove prave prijatelje, a ne da se hvališ kako si u šumi napokon našla brata tvog izmišljenog prijatelja. Da lii ostali imaju izmišljene prijatelje? Pa da, ti to ne znaš, jer se ne družiš ni sa kim, osim sa onom malom. Ona negativno utiče na tebe. Od nje si sve loše pokupila. Idi druži se sa decom.

– Pitala sam te jutros da idem kod drugarice, a ti si rekla da ne mogu jer sam juče bila.

– Samo bi da se skitaš! Posedi malo kući, sa nama.

– Ceo dan sam kući, niko mi se nije ni obratio.

– Pa umorni smo da te gledamo kako u svojim godinama samo sediš kući, dopisuješ se sa strancima i dobacuješ se loptom sa svojim izmišljenim prijateljima.

– Dobro, onda idem kod drugarice.

– Nismo te danima videli! Popričaj malo sa nama. Ti bi samo da izlaziš. Ne može, uzmi loptu pa se igray. E da, izmenjaj mi imenicu „lopta” po padežima.

– Ko, šta: lopta. Koga, čega: lopte. Kome, čemu: lopti. Koga, šta: loptu. S kim, čime: loptom. O kome, o čemu: o lopti.

– A vokativ?

– Hej: lopto.

– Pa nije lopta živo biće. Čak i sa predmetima pričaš. Pre ćeš sa njima da pričaš nego sa porodicom.

– Dobro, ajde da pričamo. Juče sam videla puža i...

– Nemam ja živaca da slušam tvoje prazne priče. Idi pričaj to nekome tvojih godina. Moram ručak da spremim. Jaoj, ručak!!

– Mhm... Klasičan simptom ADHD-a, reče Nezna.

– Šta je to?

– To je kad...

– Pusti me, moram da počistim sto kad vas troje nećete.

– Klasika.

– Šta pričaš? Jel su te to neznanci naučili?

– Jesu.

– Rećiću te kod oca za ovo, sad me pusti jer moram da prebacim veš iz mašine za pranje veša u mašinu za sušenje veša.

– Ja ti kažem.

– Jel to neka bolest?

– Jeste, mentalna.

– Aaaa, to ti čitaš, a? Umesto da gledaš crtaće ili da pročitaš neku knjigu, ti uči o mentalnim poremećajima. Posle se žali kod mene kako imaš to i to. Tripuješ se. Ajde, idi radi nešto, moram da operem sudove.

Dobro, mama mi je uzela „blato” tako da ništa od pravljenja crepova. Ali, uvek mogu da uzmem neki sa kuće baba Mirojke. Ali, kad sam krenula da krenem kod baba Mirojke, mama me je zaustavila i kroz prozor držala predavanje.

– A gde si pošla?

– Kod baba Mirojke.

– Nisi nikog pitala.

– Jesam, reče Nezna.

– Koga?

– Mog izmišljenog prijatelja, kaže da mu ne smeta. Isplanirao je filmsko veče za nas, ali pošto sam ja zauzeta ništa od toga. Ali mu ipak ne smeta, biće sa njegovim bratom kog smo juče našli u šumi..

– Ti, dete, stvarno nisi normalna. Posedi malo sa porodicom.

– Tata radi, brat je sa drugarima, a sestra mi je kod drugarice. Što ja ne mogu kod baba Mirojke?

– Zato, seti se šta nam je sve rekla. Idi radi bilo šta drugo, idi na lap top.

E pa, ništa od crepova i gline, ali... lap top, dovoljno mi je. Taman mogu da se dopisujem sa neznancima (sarkastična sam, ali ti to ne znaš jer mi ne vidiš lice, ni ne čuješ mi glas jer nemam internet).

– Šta radiš? Opet igraš one zmije?

– A, kakve zmije, upita Nezna zbunjeno.

– Gle, ova ni ne zna šta su zmije. Uzimam ti taj lap top, zavisna si.

– Ali...

– Ma ne moj ti meni „ali”. Kad si poslednji put otišla kod tetke?

–Evo idem. Samo se seti da ona živi sa baba Mirojkom.

– Ne idi kod baba Mirojke! Seti se šta je sve pričala o nama!

Da zaključimo: moja mama je totalno nerazumna.

Dobro, ništa od crepova i gline. Izgleda da je to još jedna stvar koju sam htela da uradim ali nisam jer me je mrzelo.

Odluka o neodlučnosti

Zamisli ovo: neodlučan si (ili neodlučna/ neodlučno/ neodlučne/ neodlučni/ neodlučna/ ako ima nešto što nisam navela...). I to mnogo. I sad, ako si neodlučan, ne možeš nešto da odlučiš. A kad si **mного** neodlučan, ne možeš da odlučiš skoro ništa. Postoji (mislim, verovatno ne, mada i nisam baš sigurna ako ćemo iskreno) i termin “praodlučan”. To je kao “preodlučan” (donosiš dobre odluke čak i bez razmišljanja), ali umesto preodlučan, kaže se (ili se piše, zavisi šta radiš) praodlučan. “A” znači ne, tako da je praodlučan neko previše neodlučan i da ne možeš da doneseš ni jednu jedinu odluku koliko god se premišljao (nadam se da nisam nerazumna :3).

Sad zamisli ovo: praodlučan si. A odluke su bukvalno jedan od 7 smisla života (uz Srećka, Pospanka, Ljutka...). Kako to? Pa, ako malo bolje razmisliš, u pravu sam. O svemu moraš da odlučuješ. „Da li da pojedem ovu čokoladicu ili ne? Ako je pojedem, možda ću se ugojiti... ali, zar to nije dobro? Ionako sam tanka kao rezana čajna. Da li to poređenje uopšte ima smisla? Da li ovo što pirčam ima slimsa? Ne znam... ne mogu da odlučim... Da li da pojedem čokoladicu ili ne?... Šta ako je ne pojedem? Da li da pitam google ili ne? Ako je ne budem pojela, osećaću se energičnije... Ali ja sam ionako hiperaktivna... ŠTA DA ODLUČIMMMM????!!?”

Eto, primer jednostavne odluke u koži praodlukaša (osobe koja je praodlučna). E sad, zamisli da si praodlučan, a tata ti je praodlučnofobičan (praodlučnofobična osoba – osoba koja ne odobrava ni jedan stepen neodlučnosti, čak ni neodlučnost trećeg stepena, a kamoli praodlučnost (neodlučnost trinaestog stepena)). I sad, ti i tvoj praodlučnofobičan tata idete da kupite, na primer.... kamen. Onako, lepo odete u radnju kamenja. Sad zamisli da ti obožavaš kamenje i da prošlog leta nisi hteo da ideš na more, nego u muzej kamenja ili tako nešto. Onda te tvoj tata napokon odvede u muzej kamenja gde kamenje može da se kupi. Imaš 3 000 dinara, a u muzej-prodavnici je preko 14 001 kamen. Tako da imaš para za samo jedan kamen, jednu kesu za kamen, i salvetu da pokriješ kamen kad padne mrak (ne kad padne neko ko se zove Mrak, mislila sam kad bude noć).

Znači, ti si praodlučan, tata ti je praodlučnofobičan, vas dvoje ste u muzej-prodavnici u kojoj je preko 14 001 kamen a ti možeš da odabereš samo jedan. Sad verovatno možeš da zamisliš koliko je tvoj praodlučnofobičan tata bio razočaran u tebe kad je video kako već deset minuta stojiš u mestu i gledaš kao mačka u pauka koji visi u vazduhu.

- Hoćeš već jednom da odlučiš? Zuriš tu već deset minuta.
- Ali ne mogu da se odlučim... Ajde kupi mi sve!!
- Da ti kupim sve? Samo se seti da mi već duguješ 1200 dinara za igračke koje sam ti naručio.
- A zar one ne koštaju oko 800 dinara? Zar se promenila cena? Novac je izgubio vrednost? Kako ću sad da te manipulišem da mi kupuješ odeću tri broja veću, ovaj... kako ćemo da kupujemo hranu mačićima?
- Jesu koštale 800 dinara, cena se nije promenila, novac nije izgubio vrednost, i mi nemamo mačiće.
- Pa planirala sam da te nateram da mi ih nabaviš...
- Ni o ovim koje imaš se ne brineš, a tražiš još. Lepo je rekla tvoja majka, postaćeš od onih baba koje skupljaju mačke po ulici. Mada, kako si počela, ne bi me ni čudilo.
- Ajde da ne skrećemo sa teme, koja ti je omiljena boja?
- Plava?
- A jel si siguran u to? Seti se da si ti daltonista.. Uh, koje boje je ovaj roze kamen?
- Ajde da ne pričamo ni o daltonizmu. Odaberi kamen pa da krenemo, mama me je već četiri puta zvala.
- Tvoja ili moja?
- I moja, i tvoja, i njena.
- Baba te je zvala?
- Da, i jedna i druga.
- Aha... Jao, vidi kako je ovaj kamen lep, radosno uzviknu Nezna pokazujući na kamen broj 8093.
- Hoćeš njega? Treba da krenemo..

- A još malo! Nisam se odlučila!
- Pa ti odlučuješ ceo dan! Pola sata se premišljaš oko sladoleda od čokolade i sladoleda od jagode.
- Ej, ne osuđuj moj izbor sladoleda. Postoji šema za to, znaš?
- Kakva šema? Ne odugovlači! Hoćeš da se mama naljuti?
- Na primer, kad sam tužna, ja jedem sladoled od čokolade jer čokolada popravljja raspoloženje. Kad mi je hladno, ja jedem od vanile jer je vanila bela kao sneg. Kad mi je vrućina, ja jedem od lešnika jer ljusku od lešnika koristim kao kapicu za zaštitu od štetnog sunčevog zračenja. E sad, možda uzmem ukus na osnovu dana u nedelji. Ako je ponedeljak, uzeću jagodu za lepu sedmicu. Ako je sreda, uzeću limun da bih se malo osvestila, jer je već skoro pola sedmice prošlo, a ja nisam ništa pametno uradila. Ako je subota, znači da sutradan ne moram ništa da radim tako da ću da uzmem nešto tipa..
- Trebada krenemo!! Odluči se već jednom!
- Uu bre, nisi me pustio ni da dovršim rečenicu.
- Ma pusti rečenice, odaberi kamen pa krećemo!
- Aha... Tata!!!
- Molim?
- A, kako ste se ti i mama upoznali?
- Bili smo na brodu, Titaniku, i tvoja majka je htela da skoči u vodu. Ja sam je sprečio, iako je ona znala da pliva, ali ja to nisam znao jer smo se tek upoznali..
- Tata, pa ti mi preporučavaš film Titanik...
- Da bi videla kako je kad neko sve vreme lupeta i izmišlja nešto.
- A šta sam ja izmislila?!
- Na primer, onu priču o sladoledima.

- Ta priča je istinita!!
- Ne viči, u muzeju smo. Izbaciće nas. Ustvari, kad razmislim, to bi bilo još bolje. Samo ti viči.
- Jel to sarkazam ili?..
- Da li ti zvučim sarkastično?
- Sad da.
- A malopre?
- Zaboravila sam.
- Nisam bio sarkastičan malopre.
- Znači mogu da vičem?
- Odaberi kamen i krećemo.
- Da li mogu da vičem?
- Uzmi kamen!!
- Dobro.

Uzela sam kamen i izašla. Upalio se alarm (ne mislim upalio kao zapalio nego kao aktivirao ili tako nešto), a sad ovaj čuvar nešto više na tatu. Kaže kao kako “nije lepo” da uzimamo nešto što nismo platili. Strašno. Ne kapiram ga. “Nije lepo”. Pa jel smo platili ulaznicu u muzej? Jesmo. I? Šta je sad problem? Strašno. I sad je tata iznerviran na mene zbog moje praodlučnosti, mama je iznervirana na tatu jer “kasnimo” (samo ne znam gde), Budalan Neću je iznerviran jer nas je toliko dugo čekao da mu se ispraznila baterija na telefonu (zavistan), a ja sam se iznervirala jer su svi ostali iznervirani. Koji sam kamen uzela? Biral sam preko pola sata, a na kraju sam uzela drugi koji sam pogledala.

Razočaravajuće.

~~Vozili smo kući~~ Tata je vozio kući. Kada smo stigli, odlučili smo da prestanemo da se durimo. Moja draaaaaga sestra Nemoj nije bila ~~kući~~ kod kuće, tako da smo izrazili želju da

uživamo u našoj omiljenoj porodičnoj (ne uključujući Nemoj) aktivnosti: gledanje filmova. Odmah sa vrata smo ušli u dnevnu sobu. Ja, Nezna, sam sela na krevet, Budalan Neću je otišao da uzme suncokret (ne cvet nego semenke suncokreta), tata Nisam je pripremao film, mama Nemam je prskala parfem (ili šta se već radi sa parfemima, nisam luda za njima) po sobi da bi “lepo mirisala”. Nas troje smo seli na krevet, a tata Nisam je još uvek pripremao šta ćemo da gledamo. Pustio je film, seo na krevet i mogli smo da se opustimo... Baš lepo večer! Mada... setite se kakve smo sreće, ili bolje rečeno, nesreće. Titl za film nije radio. Mami, Budalanu i meni to nije smetalo, jer znamo engleski. Ali, kada je reč o tati Nisam, to je već druga priča. Ipak smo ga nagovorili da ne prekida film koji smo tek pustili. Tako smo nekih dvanaest minuta i četrdeset tri sekunde gledali film na engleskom bez titla i prevoda. Rekli su nešto smešno, pa smo Nemam, Neću i Ja (jeste, napisala sam “ja” velikim slovom) počeli da se smejemo. Tata Nisam se osećao izostavljeno (dobrodošao u klub) i počeo je da se nervira oko toga.

– Ajde, gasi. Ništa ne razumem a vi se ubiste od smejanja.

Nervirao se tata Nisam koji ne zna engleski.

– Neću da gasim.

– Reče Budalan Neću.

– Sestro moja draga, ajde prestani tako da pričaš. Nisi narator u knjizi ili tako nešto.

– Da li ti uopšte znaš šta je narator, upita Nezna Budalana.

– Znam!

– Ajde objasni mi, ja ne znam.

– Narator naratira.

– Izvlačio se naš Budalan Neću koji u životu nije pročitao nijednu knjigu osim Malog pirata i Tri patuljka, a i to mu je mama pola pročitala.

– Nije istina! Ja znam šta je narator!! To je čovek koji naratira!

– Bele laži.

– Neću više da gledam film sa vama!

– Durio se Budalan Neću.

– Mama! Uradi nešto! Kaži nešto! Reaguj! Non-stop me naziva Budalan!!

E sad se i mama Nemam pridružila našoj raspravi.

– Alo! Ne svađajte se! Dosta mi je vaših prepirki! Vi ako niste na telefonu, u stanju ste da se svađate tri dana!

– Ajde ugasi taj film, nisam imao engleski u školi.

– Tata Nisam nije odustajao.

– Kako to misliš nisi imao engleski u školi?! Pa engleski je obavezan!

– Upita, a zatim odgovori na sopstveno pitanje Budalan Neću.

– U moje vreme nije.

– Bele laži je govorio tata Nisam.

– Ne laži!

– Uzviknu Budalan Neću, znajući istinu.

– Gledao sam tvoju đaćku knjižicu pre neki dan! Baba Mirojka mi je dala!

– Nastavi Budalan Neću.

– Ajde idi uči nešto, gasi taj film!

– Reče mama Nemam, zaboravivši da je jul mesec.

– I ti više, ne naratiraj više!

– Reče Budalan Neću, misleći da ću ga poslušati.

– Dobro, gasimo. Kraj? Kraj.

– Reče tata Nemam uništivši sopstvenu zamisao da mirno provede večer sa svojim najbližima.

– Razlaz!

– Uzviknu mama Nemam koja..

– Prestani!!!!

– Nije odustajao Budalan Neću.

– Ja ne mogu više sa tobom! Ajde da je zaključamo u njenu sobu i da je nikad ne puštamo!

– Kako si okrutan. I ti si mi neki brat. Odrećiću te se.

Dobro, shvatili ste poentu. Svako je otišao na svoju stranu (mada ako ćemo iskreno, svi smo otišli na istu ali smo se onda razišli.) i niko ni sa kim nije progovorio ceo dan (iako je bilo večer). Jao, kako će lepe uspomene da mi ostanu u sećanju!

Priča za laku noć

Dobro, kad sam već svakog člana porodice izogovarala, ajde malo i onu šlihtaru. Neću da je opisujem nego ću napisati jednu našu konverzaciju pa ćete svi moći da vidite kako je ona ustvari zla.

Ovako, jednom me je gospođica zvala da joj pričam priču za laku noć (Znam da to možda zvuči slatko i tako to, ali to nije iz dobre namere. Znala je da sutradan treba da odgovaram geografiju, a da ništa nisam učila jer "imam vremena". Znači znala je to, i znala je da treba da učim za sutradan i zbog toga me je terala da joj pričam priču.). Ja sam rekla da ne mogu, ali onda je onda složila onu facu na granici plakanja, pa je moralo da bude po njenom.

Zamisli sad ovaj lep prizor: gospođica Nemoj je legla u krevet ismestila se. Ja sam na brzinu obrisala naočare, uzela neku knjigu sa bajkama ili šta već i sela sam na pod pored kreveta. Taman sam se spremila da počnem da čitam, ali izgleda da je naša princezica imala neki drugačiji plan i uzela mi i knjigu i naočare:

– Ne!

– A?

–Nema čitanja!! Te priče su dosadne!!

– A šta ti hoćeš od mene? Da izmislim priču? Da napišem pesmu? Priču? Knjigu? Roman?

– Može..

– Dobro. Za osamnaesti rođendan ti poklanjam "Sabrana dela Nezne"

– Nezne?

– Da. Akuzativ reči "Nezna".

– Akuzativ? Šta je to?

– Padež. Shvatićeš kad odrasteš. Ajde sad, da bi porasla, moraš da spavaš. Laku noć.

– Ne! Priča!!

– Moram da učim geografiju.

– To nije moj problem. Hoću da čujem priču!

– Da li ti ja ličim na biblioteku??! Idi spavaj.

– Priča!

– Idem da učim, ćao.

– Priča!!!

– Dobro.

– Jejj!!

– Aha, ajde ćuti. Bio jednom jedan super mega giga kontinent. I sad, znaš da trenutno ima sedam kontinenata, da?

– Da?

– Da li te broj sedam asocira na nešto? Jao, sad sam se setila onoga! Prvo zlato, drugo blato, treća sreća, četvrta magareća, peta vula, šesta kobilu, sedma lala, osma budala..

– Asocira me na lalu.

– E nije. Jel znaš priču Snežana i sedam patuljaka?

– Znam..? Zašto?

– E pa ovako: sedam patuljaka i sedam kontinenata. Da li ti to zvuči povezano?

– Ne – reče Budalan Neću koji je očigledno prisluškivao.

– A šta ćeš ti ovde, upita Nezna Budalana tog.

– Slušam priču. Ajde nastavi.

– Aha. Dobro, uglavnom.. Bilo jednom sedam kontinenata. Ne, čekaj... Bio jednom jedan kontinent. Posedovač tog kontinenta...

- Šta znači ‘posedovač’?
- Upita dosadna Nemoj našeg naratora Neznu. To je neko ko poseduje nešto. Da nastavim. Posedovačtog jednog kontinenta, koji se zvao Nedodija...
- Jel nam ti to pričaš priču o Zvončici?
- Upita Budalan Neću Neznu.
- A šta je Zvončica?
- Upita mala napast Budalana.
- To je neka vila.
- Objasni Budalan Neću princezici Nemoj, praveći se da je pročitao knjigu o Zvončici.
- Vila? Jel one postoje?
- Začudi se gospodica Nemoj.
- Da. One se rađaju iz bebinog prvog osmeha.
- Pravio se pametan Budalan Neću, koji ne zna kako se otvaraju knjige.
- Jaoooo, kako si pametan!! Gde si to naučio?
- Divila se zloćka Budalanu. Ajde pametni, znači vile se rađaju iz dečijeg osmeha?
- Da.
- I svako ima svoju vilu?
- Da.
- Mhm. A šta je sa onima koji se ne smeju?
- Molim?
- Ma znaš, na primer neko u dreprsiji.
- Misliš depresiji?

– Ma kaži ti meni gde su vile ljudi u dreprsiji koji se ne smeju?

– Pa ako je neko u depresiji zašto bi se smejaao?

– Jao bre, ništa ne znaš. Pa neki ljudi skrivaju svoju drepresivnost iza smeha. I ti si mi nešto pametan.

– A ti si pametna?

– Jesam. Ja stalno čitam o takvim stvarima i dijagnostikujem ljude, to jest ispričam najčešće simptome, pa se oni istripuju da sam u pravu.

–Sve ću da kažem mami.

– Ne možeš. Već sam je ubedila mnogo puta, stvarno je počela da veruje u to.

– Onda ću..

– E, ajde ćuti, pričam priču. Bio jednom jedan ultra giga mega kontinent koji se zvao Nedođija. Posedovač tog kontinenta je bio princ-žabac Navin. Njegova najbolja drugarica bila je plava riba koja se zvala Dori. Ona se jednog dana izgubila po sred Severnog Ledenog okeana. Izgubila se zato što je pokušavala da nađe svoj srećni kamen, koji se zvao Kuon. Išla je okolo i svima pričala o tome kako je izgubila svoj kamen: vodila ga je u šetnju, ali je odjednom jedan brod potonuo i kamen se uplašio i pbegao. Niko nije mogao, to jest nije hteo da joj pomogne. Onda je Dori pbegla na planinu punu snega i tamo je srela jednu lepu devojkicu koja se zvala Elza. Elza je bila tužna jer od 101 dalmatinca ni jedan nije uspeo da nađe odgovarajući broj cipela za nju. Dori i Elza su se zajedno penjale na planinu. Bilo im je lepo, sve dok Elza nije kinula, pa joj je Dori ispala iz ruke i skotrljala se niz planinu. Kada je kotrljanje prestalo, Dori se našla u vodi. Ali sve ju je toliko podsećalo na Kuona... Više nije mogla da izdrži u vodi. I zato je otplivala do Grdane i zamolila ju je da joj da Čarobnu jabuku od koje će postati čovek. Grdana je rekla da će joj dati Čarobnu jabuku, ali da ona mora da joj da mač iz kamena. Dori je pojela Čarobnu jabuku. Šetala je i mislila da treba da zabode mač u kamen i da ga izvadi. Bila je zbunjena. Na sreću, Pinokio je došao i pitao Dori šta je muči. Kada je čuo, rekao je da nema nikakvog mača u kamenu. Dori je shvatila da laže jer mu se nos povećao. Bila je još više zbunjena. Od silnog razmišljanja se umorila i otišla u šumu. Toliko dugo je hodala, a njoj se to činilo baš kratko, toliko kratko da nije

ni shvatila da je u džungli. Tu je srela mnoge životinje, i svaka od njih je bila svet za sebe. Srela je jednog simbu koji se zvao Lav...

– Misliš lav koji se zove Simba?

– Simbu koji se zvao Lav, slona Damba i teglu meda. Uzela je teglu meda, otvorila ju je i odjednom je doleteo Aladin iz čarobnog čajnika..

– Aladin iz čajnika?!

– E, jel te neko nešto pitao? Nije. Umukni i pusti me da završim sa ovim pa da idem da učim. Dobro, znači onda je doleteo Aladin iz čarobnog čajnika..

– Pod jedan, ako već pričaš o Aladinu, priča se zove "Aladin i čarobna lampa". Čak bi bilo bolje da si rekla Aladin u čarobnij lampi, ima više smisla. Ajde i da si rekla Aladin i čarobni čajnik, ali brate, stvarno; Aladin u čarobnom čajniku. Jesi li ti pala na glavu kad si bila mala?

– Jesam. Više puta. I na glavu, i na facu, i na leđa.. Svuda. Jednom sam vozila biciklu i pala na sred ulice, baš sam se dobro rascepala. Ustvari sam se dva puta tako dobro rascepala. To je bio prvi put, ostao mi je i ožiljak.. ispod leve obrve. Drugi put sam se rascepala kad sam zvonila nekom čoveku na kapiju iz zezanja, pa sam trčala da me ne vidi. Onda sam se skršila, baš baš baš dobro. Celo lice mi je bilo oguljeno. A jednom sam ušla u nečije dvorište, ne znam zašto, i taj neko je izašao iz kuće i ja sam ga čula, pa sam probala da pobegnem, ali sam se skršila u neko žbunje. Čičak mi se zabio u lice, a pošto me je bilo strah da ga izvadim, a i bilo mi je zabavno da se svi zaprepaste kad me vide, nisam ga izvadila sve dok me mama nije videla. A i na glavu sam padala, i to više puta. Jednom sam trčala po dvorištu zato što sam nosila one jeftine, kineske papuče, pala sam. Sećam se da sam trčala a tu je bila i neka trska... uglavnom, pala sam, a sledeće čega se sećam, ležala sam na krevetu u dnevnoj sobi, a mama mi je sipala neko hladno belo piće, sudeći po boji, mogao je da bude jogurt ili mleko.. ali najbitniji deo: u čaši u kojoj je bilo to belo piće je bila trska. **ISTE BOJE KAO ONA KOJU SAM VIDELA PRE NEGO ŠTO SAM PALA I ONESVESTILA SE.** Slučajnost? Ne bih rekla. A što me to pitaš?

– Pa pitam jer vidim da i nisi baš nešto preterano normalna. Blago rečeno...

Trebalo mi je dvadest-petak sekundi da shvatim šta je rekao.

- A? EJ! Toliko sam iznervirana da ne mogu ni da naratiram!!
- Šta? Šta ‘Ej’?!
- Pa kako te nije sramota??! Rođenoj sestri to da kažeš!
- Pa da si mi rođena sestra ne bi bila toliko.. retardirana!
- Ma daaaaa... Ajde vidi, skrenuo si mi pažnju. Sad sam se setila da treba ovoj maloјda pričam priču. Dobro, i onda je došao Aladin iz čarobnog čajnika, koji je hteo da pojede med koji je otvorila ona riba, kako se beše zvala... dobro, nebitno. Aladin iz čarobnog čajnika joj je oteo med iz ruke, ali riba se naljutila, jer je to kao nepoštovanje ženskog roda ili šta već. Izazvala ga je na takmičenje u plesu a pobednik dobija teglu od meda.
- Misliš teglu meda?..
- Ćuti. I oni su tako otišli na neku stenu i naizmenično plesali. Aladin iz čarobnog čajnika je..
- Dosadno!!
- Reče razmažena Nemoj. Pa dobro, da nećeš možda da slušaš lekciju iz geografije?
- Ne. I to je dosadno. Budi neko zabavan.
- Dobro, vreme je za šale!
- Može.
- Nemoj, molim te...
- Reče Budalan Neću. Dobro, šta je zeleno i ima točkove?
- Hmm.. Zeleni auto?
- Odgovori dosadna Nemoj na Neznino pitanje, ali pogrešno. Odgovor je trava.
- Trava??
- Da. Lagala sam u vezi točkova.
- Au...

- Žalio se Budalan Neću. Zašto dinosaurusi ne pričaju?
- Zato što... životinje ne pričaju?
- Netačno, sestro Nemoj.
- Ali životinje...
- Dinosaurusi ne pričaju jer su mrtvi! Haha.. ha.. eh, nije vam smešno.. Dobro, šta je crveno i loše za tvoje zube?
- Torta od jagode? Višnje? Maline?
- Ne.
- Ali torte su loše za...
- Cigle.
- Cigle??!
- Da.
- Kako??
- Pa cigle su crvene. I loše su za zube.
- Ko bi jeo cigle??!
- Pa ne bi, jer je loše za zube.
- To nema smisla!!
- Koja je najgluplja životinja u džungli?
- Najgluplja? Možda... majmun? Ne znam..
- Polarni medved.
- Molim?
- Polarni medved.

- Ali.. polarni medved ne živi u džungli??
- Pa da.
- Ali..
- Otišao neki čovek kod doktora, i doktor ga pita koja mu je krvna grupa.
- I?
- I on kaže: crvena.
- Ali..
- Kuc kuc.
- Ko je?
- Kaže.
- Kaže ko..
- Ja kažem, otvaraj vrata! Šta dobiješ kada spojiš retoričko pitanje i šalu?
- Šta je retoričko pitanje?
- Kad pitaš nešto a ne dobiješ odgovor.
- Misliš kad pitaš nešto a ne očekuješ odgovor?
- Pravio se pametan Budalan Neću.
- Pa šta onda dobiješ?
- Upita Nemoj.
- Pa..?
- Šta pa?
- Koji je odgovor??

– ...

– Odgovor??

– ...

– Jaaj, budala.

– Reče Neću. Da li voliš kuvare?

– Molim?

– Upita Nemoj. Da li voliš kuvare?

– Ne znam.. Valjda.. Nikada nisam razmišljala o tome...

– Ja ne. Uvek spremaju nešto.

– Pa kuvari i treba da..

– Mislila je spremaju kao..

– Reče Budalan Neću.

– Ove šale su grozne. Nemaju smisla i očajne su. Toliko su loše da ih ni ne razumem.

– Aj ćuti ti, ako si tol'ko pametan i zabavan ajde ti pričaj nešto.

– Ali upravo si mi rekla da ćutim!

– Dosadno mi je. Vi ste dosadni.

– Reče smor Nemoj.

– I ti si dosadna. Mnogo mi je dosadno. Nemam šta da radim. Dosada je najgora. Mrzim je.

– Dosada je jedina stvar u životu koja nije prolazna. Automobili: dođu i odu. Ljudi: dođu i odu. Porodica: ode u inostranstvo. Pljeskavica: pojede se. Prijatelji: mrzi ih da izađu iz kuće. Filmovi i serije: sve si odgledao. Crtaći: sve ih znaš napamet. Mačke: ne smore one tebe nego ti njih. Šta ti preostaje? Tuga? Meh, naljutiš se. Sreća? Meh, rastužiš se. Bes? Meh, oraspoložiš se. Dosada? Da. Čak i kada se super zabavljaš, u dubini duše znaš da ti je dosadno, ali se samo praviš da te

drugi ne bi smatrali bahatim. Uvek je tu. Kada motaš kanale po TV-u, kada ti roditelji drže predavanje o tome kako nisi uradio to i to jer si zavisnik od telefona, u ono doba kad te mama tera da ranije legneš jer kasno ustaješ. Bila je tu dok nisi bio rođen, znači pre života, za vreme života, posle života. Jednom kad se zaraziš, nema ti spasa. Tako da nemoj sad da se žališ nego spavaj.

– Priča za laku noć!

Dobro, ispričala sam joj njenu priču za laku noć, ali na svoj način. Sad zamisli ovu nezahvalnost: umesto da lepo i srećno zaspi, umesto da sklopi oči, ona ih je otvorila još više.

– Kakva ti je to priča..?

– Pa za laku noć. Aj sad spavaj.

– Ali..

Izašla sam iz sobe, šta ćeš. Sutradan mi je rekla kako uopšte nije spavala jer moja priča nije ‘smirujuća’. Ja sam joj lepo rekla da nije htela dosadne priče pa sam ubacila malo uzbuđenja u ovu priču. Ali ozbiljno ne kapiram šta je tu tol’ko strašno. Znači kao onaj posedovač onog super mega giga kontinenta je pao u dreprsiju jer se Dori izgubila jer je izgubila kamen. Onda je Aladin iz čarobnog čajnika prepolovio taj super mega giga kontinent na sedam delova (jeste, **prepolovio** ga je na **sedam** delova.), a Posedovač onog velikog kontinenta koji je sada sedam kontinenata je dao po jedan kontinent svakom od svojih sedam patuljaka rođaka. Znači svaki patuljak je posedovao po jedan kontinent. I napričala sam joj ko je bila čija žena i tako to.

Njoj je to ‘nesmirujuće’. Pa bre, šta da ti radim, sledeći put sama sebi pričaj priču. Evo, jel vidite kako je zla. Ja sam odvojila svoje vreme, i umesto da učim, ja njoj pričam priču. Ni hvala mi nije rekla. E, sad kažite da izmišljam da je zla.

Početak kraja koji ste jedva čekali vi koji ste uspeli da stignete do ovde

Oke, kao što sam već rekla (Jeste, rekla. Znae, ja pričam sama sa sobom.) na početku, počeci su mi najteži. E pa, lagala sam. Kad se radi o pisanju, početak mi je na drugom mestu po težini (ne koliko ima kilograma nego ono drugo što ne znam da objasnim, a i da sam mislila na kilograme, početak bi imao oko 3,5 kg), a na prvom mestu je kraj. E tako, sad je kraj na početku, a početak na kraju. To je početak bez kraja.

:D

Kapirate? Jer kao.. ma nebitno, opet sam skrenula sa teme. Dobro, ajde ovako: znate ono kad se piše sastav za pismeni, pa ono ‘‘uvod, razrada, zaključak’’. Normalnima je lako da napišu uvod i zaključak, a muče se oko razrade (a takođe i pišu što krupnijim rukopisom da bi popunili stranu). E pa, kao što je moglo da se primeti (mislim, moglo je, da, ali verovatno neko i nije primetio jer ga nije briga) da sam se ja na početku žalila kako ne znam kako da počnem, a i malo pre sam se žalila (a možda i nisam, ne znam da se ne lažemo, a i da nisam, sad ću, ne brini ti ništa.) kako ne znam da završim. Kad je razreda u pitanju, mogu da pišem kol’ko ‘oćeš, jer bih se sigurno setila nečeg desetog i skrenula sa teme.

Dobro, sad bi se neko možda (ne možda nego sigurno kad malo razmislim) našao pametan da kaže: „Ej, ovde nema ni 70 strana, što znači da je knjiga kratka, što znači da je bezveze’’. E pa, izvini molim te, al’ neću ja da pišem ‘‘Tihi Don’’ drugi deo ili šta već, pa da ti se smuči čitanje do kraja sedmice, pa ti se možda nekim čudom u nedelju uveče čita, ali mama te tera da legneš da spavaš jer sutra ustaješ rano jer ideš u školu, a sada je već pola deset uveče, pa nećeš moći da ustaneš ujutru. Ili čitaš, pa malo-malo pa proveravaš još koliko ima do kraja glave, i onda ostaviš knjigu posle prvog poglavlja.

Zašto ne napišem knjigu od pet hiljada strana? Je l znaš ti koliko je drveća posečeno za knjigu od pet hiljada strana?! I plus onih nekoliko početnih strana, znaš ono:

1. strana- onaj papir koji je zalepljen za koricu i plus stoji onako kao stranica knjige
2. strana- ona druga strana tog lista koji je zalepljen za koricu i plus stoji onako kao stranica knjige (to jest prva strana) plus ne može lepo da se otvori.
3. strana- pisac i naziv knjige

4. strana- izdavač i urednici, tiraž (broj primeraka koji je odštampan(za one koji ne znaju tu reč)), godina izdanja
 5. strana- ponovo pisac i naziv knjige samo većim slovima, eventualno ime i prezime prevodioca u slučaju da se radi o piscu stranog porekla (podrazumeva se, ako i ti nisi istog porekla, jer da jesi ne bi ti trebala knjiga sa prevodom)
 6. strana- onaj neki kvadrat u kome pišu neke informacije
 7. strana- posveta
 8. strana- prazna strana
 9. strana- neki citat
 10. strana- prazna strana
 11. strana- velikim slovima ‘‘PREDGOVOR’’ (ako ga ima)
 12. strana- prazna strana
 13. strana- tri metra prazno i tek ispod polovine strane početak predgovora
 14. strana- predgovor, predgovor, predgovor...
- ? strana 1- prazna strana
 - ? strana 2- na celoj strani samo piše (i to velikim slovima) ‘‘PRVI DEO’’
 - ? strana 3- prazna strana
 - ? strana 4- opet naslov preko pola strane i tek ispod polovine strane konačno kreće radnja knjige

E eto. Dobro, ako ćemo iskreno, pojma nemam šta mi je sad ovo trebalo, dok sam napisala sve ovo sam i zaboravila šta sam htela da kažem.

Fenomentastično.

Dobro, da pređem na poentu i prestanem da se pravdam. Znači: kao što ste možda primetili, moja porodica je totalno neorganizovana, a međusobno se ne poštujemo. Ali, da ne živimo zajedno, bilo bi nam.. dosadno? Dobro, znam da sad na kraju treba da napišem nešto kao „Možda smo različiti, ali se svejedno volimo”, ali ne znam baš kako to da napišem. Ma nema veze, mogu da slažem.

Moja porodica. Oni su tako neslični i svako je poseban na svoj način. Ali smo prihvatili činjenicu da smo drugačiji jedni od drugih, i pored toga, još uvek se volimo, poštujemo i tolerišemo jedni druge. Zašto se ne bismo voleli? Pa šta ako nismo isti. Na nebu nema istih oblaka, na drvetu dva ista lista, u čini dje dve iste kokice... Zašto i mi moramo da budemo isti? A i da moramo, ako ćemo iskreno, moja porodica i ja nikad ne radimo ono što *moramo*, nego ono što mi *hoćemo*, a i kad radimo ono što *moramo* to je zato što to *hoćemo* da radimo, ili se samo izvlačimo i izbegavamo nešto što *moramo* da uradimo nekom drugom stvari koju *moramo* da uradimo (komplikovano je).

Znači, od osam milijardi ljudi (ili koliko ih god ima, do skoro je bilo 8 milijardi (kada smo iz geografije to učili bilo je 7,8 milijardi). Ma ne znam bre, je li ti ja ličim na knjigu statističkih podataka??!) ne postoje dva ista čoveka, a vi sad očekujete da u grupici od petoro ljudi (to jest mama Nemam, tata Nisam, sin Neću, ćerka Nemoj i ćerka Neznam) svi budemo isti? Volim sebe (naravno, ja sam sebi na 0,5. mestu), a volim i svoju porodicu, jer ne bih bila ovakva kakva sam i ono što jesam da nije njih baš takvih kakvi jesu.

Dobro, stvarno pojma nemam kako da završim ovo što sam počela...

Da, različiti smo, svi do jednog. I zbog toga smo isti. Isti smo zato što smo različiti. Savršeno logično. Šta je tu nejasno? To što smo različiti je naša zajednička osobina. Da. Tako je i sa svim ljudima na svetu, ali to nije razlog da se ne volimo i poštujemo (znam da zvučim licemerno (Licemerje je praktikovanje istog obrasca ponašanja ili aktivnosti zbog kojih jedna osoba kritikuje drugu)).

Dobro, znači možda se moja porodica i ja ponekad ne razumemo, svađamo, jedemo tuđe ćufte, upadamo jedni drugima u sobe i u reč, čak se i bijemo, krademo stvari, tužakamo se i učenjujemo, kritikujemo svaki potez, mrštimo se bez razloga. Nema nikakvog ‘ali’. Šalim se, šalim se. Valjda...

Znači, kao što reče neko mudriji od mene (što je teško zamisliti, znam, znam) i davno pre mene: ‘Svi smo mi ljudi, treba biti Čovek!’.

Beleška o piscu:

Petra Milosavljević, rođena Smederevu 13.10.2009. godine.

Živi u maloj varošici Saraorci, u smederevskoj opštini.

Od malena se bavi pisanjem, dobitnica je nekoliko nagrada iz oblasti poezije.

Igra šah i svira klavir.